

[Rytter.]

Million paa Grund af disse Dispositioner, og der paa dette Beløb hviler en aarlig Administrationsudgift paa 130 000 Kr., kalder Ministeren det, at Pengene er i Behold? Eller at Kirkemidlerne skal betales tilbage i Løbet af 50 Aar uden Rente? Vil det ogsaa sige, at Pengene er i Behold? Er Bispembedernes Penge i Behold, naar de er anvendt? Eller de københavnske Kirkers Ligningsfonds Midler, naar de er brugt? Nej, jeg maa protestere, naar Ministeren vil slaa fast, at Pengene er i Behold; det er fuldstændig forkert.

Den højtærede Minister udtalte, at hele Sagen var fuldt belyst, inden vi begyndte Diskussionen her. Denne Udtalelse forbavtede mig, for alene Forholdet vedrørende de sønderjyske Kirker var dog ikke fuldt belyst, der kom jo en helt ny Oplysning frem. Ministeren nævnte, at han selv vilde have omtalt det, hvis jeg ikke havde fremdraget Sagen. Ja, det er den daarlige Samvittighed, der giver sig Udslag paa et vist Tidspunkt. Jeg synes, den skulde have givet sig Udslag, dengang den højtærede Minister sad i Underudvalget i det kirkelige Udvalg og skulde indhente Oplysninger fra Ministeriet. Da havde den nuværende Minister haft let Adgang til at sige til sine Kolleger: Kære Kolleger, nu skal jeg oplyse Dem om noget, som jeg synes vi skal spørge om. Saa var det kommet frem i det kirkelige Udvalg, nu kom det ikke frem.

Det kan endda gaa. Men Misbruget af Minister Appels Navn i denne Forbindelse synes jeg er en Slags Argumentation, som man ikke burde komme ind paa.

Ministeren henviste til, at de sønderjyske Kirker har anvendt de og de Penge, og den at der er blevet reageret. Der er rigtigt; men hvordan i Alverden skulde man kunne reagere, naar det foregik fuldstændig hemmeligt. Vi anede det ikke her i Rigsdagen, skønt der havde været stillet gentagne Forespørgsler om det Forhold; det kirkelige Udvalg havde stillet Spørgsmaal, men havde heller ikke faaet Oplysninger. Hvordan kunde vi saa reagere? Men da vi saa den Sag, som har været fremme for Landsretten, da et af Medlemmerne havde læst derom, reagerede vi øjeblikkelig — jeg har nemlig reageret i Dag, det tror jeg Ministeren vil give mig Medhold i.

Jeg siger næppe for meget, naar jeg siger, at de Tal, den højtærede Minister opererede med vedrørende Skatteligningen, efterhaanden gjorde alle Medlemmer fuldkommen øre i Hovedet. Ministeren nævnte afvekslende Tal fra Budgetterne og fra

Regnskaberne, saa det var ganske umuligt at følge med. Lad os derfor tage Tallene, som de foreligger paa Regnskaberne — vi ved alle, at Budgetterne er mere eller mindre forkerte. Lad os holde os til Regnskaberne, saa kommer vi til et Resultat.

Jeg er tilfreds med de Udtalelser af Kirkeminister Dahl, som den højtærede Kirkeminister oplæste. Det er for Resten ikke mere, end hvad jeg havde ventet, for Ministeren har efter min Mening taget fejl, men han har sandfærdigt og rigtigt i Rigsdagen sagt, hvad Grunden var til det. Men naar Ministeren selv har indset, at der er handlet forkert — omend han har fremført mange Grunde til sin Undskyldning —, vil det kun medføre, at man søger at raade Bod paa det skete.

Hvad Spørgsmaalet om Rentebetalingen angaar, er jeg glad ved, at det er den politiske Minister, jeg argumenterer over for, og ikke Embedsmændene, for det Argument, den højtærede Minister benyttede, var, at den Lov, hvorefter der ikke skulde betales Rente, nemlig Loven af 30. Juni 1922, blev ophævet ved Lov af 28. April 1931. Det var mig egentlig ikke ubekendt — jeg kan oven i Købet føje til, at den traadte i Kraft den 1. Juli 1931. Men Ministeren er vel heller ikke blind for det, jeg oplyste i mit Foredrag, nemlig at det Tidspunkt, da den højtærede Finansminister forlangte Renter, var 14. Oktober 1929, altsaa medens Loven af 1922 endnu stod ved Magt. Loven af 1922 blev altsaa ophævet den 1. Juli 1931. Men Ministeren glemmer, at det, jeg kritiserer, er, at Finansministeren i Skrivelse af 14. Oktober 1929 havde forlangt Renter, og det skulde træde i Kraft fra 1. November 1929. Fra 1. November 1929 til 1. Juli 1931 har Finansministeren saaledes uberettiget forlangt Renter, endda højere Rente, end dansk Ret tilsiger. Først fra 1. Juli 1931 kunde Ministeren maaske forsvare at forlange Rente, men af det samlede Beløb paa 3½ Mill. Kr. resterede der kun godt ½ Mill. Kr., som blev udbetalt i det Kalenderaar, altsaa inden Udgangen af 1931. Der var saaledes ikke Tale om ret meget. Den eneste Tid, hvor man kunde være berettiget til at forlange Rente, omend ikke saa stort et Beløb, er saaledes fra 1. Juli 1931 til Udgangen af 1931, og saa kun af en Femtedel eller en Sjettedel af Beløbet, idet Resten var betalt tilbage.

Ministeren fremsatte en Udtalelse, som bevirker, at det hele staar i et klarere Lys for mig. Jeg benyttede det Udtryk: Det kirkelige Udvalg har udtalt saadan og